

[Niels Andersen.]

Må jeg endvidere sige, at jeg støtter mig ikke alene til statsadvokaten og rigsadvokaten, jeg støtter mig også til justitsministeriet, til dommerudvalget og andre betydelige juridiske instanser, som siger, at det ikke er sandsynligt, at en rigsretstiltale vil føre til nogen domfældelse. Det er denne baggrund, jeg støtter mig til, når jeg siger, at jeg ikke ønsker en rigsretssag.

Ud over dette har jeg ikke noget at føje til de svar, der er givet mig. Jeg vil dog gerne minde om, at da vi første gang havde dette forslag til behandling i det høje ting, udtalte jeg, at det hændte ud fra almindelige menneskelige betragtninger været en naturlig ting, om ministeren også havde orienteret folketinget om, at der havde været visse vanskeligheder ved tilvejebringelsen af den pågældende erklæring. Efter min opfattelse ville det også have været en selvfølge, at ministeren havde undersøgt, hvori disse vanskeligheder bestod, og havde orienteret folketinget herom. Det er netop det, jeg her har givet udtryk for, og som er nedfældet med andre ord i det dagsordensforslag, der foreligger for det høje ting. Jeg vil gerne anbefale, at man stemmer for dette dagsordensforslag.

Fuglsang: Jeg vil — og heri også lægge lidt selvkritik — ganske give dem ret, som allerede har sagt, at det jo ikke er svært meget nyt, der er kommet frem i dag. Det, der er sket, er, at der om en nok så enkel sag er ført en spidsfindig juridisk diskussion om, hvilke bestemmelser i straffeloven der måtte være overtrådt af daværende minister Kjærboel og altså kunne tjene som grundlag for en rigsretssag. Jeg tror, at ganske almindelige mennesker landet over, som måske er lidt svagere juridisk begavet, vil se lidt anderledes på det, end vi synes at gøre, og som også statsadvokaten har gjort.

I al sin enkelthed er sagen den, at der her i tinget er stillet et konkret spørgsmål, som hr. Kjærboel har besvaret på en måde, som i større eller mindre grad, alt efter som vi ser på det, men dog også anerkendt af regeringspartierne, er besvaret misvisende. Det er bl. a. det, der henvises til i dagsordensforslaget, og det er det, som uden alle paragraffer for almindelige mennesker rejser

det spørgsmål, om det ikke selv uden en ministeransvarlighedslov skulle være muligt på en eller anden måde at drage en minister til ansvar.

Det er blevet fremhævet nogle gange, at der har siddet et både dygtigt og grundigt dommerudvalg. Ikke desto mindre bruges den uklarhed, der stadig er tilbage efter dommerudvalgets arbejde med hensyn til hr. Kjærboels hukommelse, med hensyn til, hvad han har fået at vide eller ikke fået at vide, som en slags motivering for et dagsordensforslag, der ganske givet vil forekomme den jævne borger lige så uforståeligt i al sin vilde snørklethed som tyndt i sin konklusion. Alligevel, hvis man læser de to beretninger, som er kommet fra dommerudvalget, viser de dog, at det har været i stand til at komme noget videre i tillægsberetningen. Der kom et stød til, som trods al respekt for vidneudsagns upålidelighed alligevel har bragt noget nyt frem. Jeg tror, at en rigsret trods alt, sådan som den nu engang er sammensat, vil kunne skabe nogen større klarhed og i hvert tilfælde tilstrækkelig klarhed til at give en noget mere sigende vurdering end den, det foreliggende dagsordensforslag giver. Jeg tror stadig, at den jævne borger vil have svært ved at forstå, at ikke alle, både Kjærboel, regeringspartierne og den anden part, skulle være helt og fuldt interesseret i at nå så langt frem mod klarhed som muligt.

Det ærede medlem hr. Henry Christensen nævnte som baggrund for spørgsmålets fremkomst i sin tid eller i hvert tilfælde for, at dets besvarelse blev, som den blev, den diskussion, der havde været om bygningen af eller ikke-bygningen af et statsskib, altså spørgsmålet om statsdrift eller privatdrift på Grønlandsfarten. Jeg vil faktisk tro, at bag en hel del ejendommelige synspunkter i oppositionspartiernes forslag til beslutning ligger også det praktiske synspunkt, som dette stridsspørgsmål var udtryk for. Når vi læser beretningerne, har vi et stærkt begrundet indtryk af, at Kjærboels synspunkt såvel som de midler, han brugte over for kaptajnerne, i høj grad hang sammen med diskussionen om statsskib eller privatskib.

Når jeg fortsat er tilhænger af en rigsretstiltale, har det ikke nogen sammenhæng med problemstillingen statsdrift eller privat-